

Arrest

**nr. 87 253 van 10 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. SCHÜTT, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 mei 2011 en heeft zich op 25 mei 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 februari 2012 en 28 maart 2012.

1.3. Op 5 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pashtun van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U zou steeds in het dorp Shokhi, in het district Mahmudi Raqi van de provincie Kapisa hebben gewoond. Uw vader was reeds lange tijd lid van de Taliban. U en uw gezin kwamen dat slechts een aantal maanden voor uw vertrek te weten toen Amerikaanse soldaten uw woning binnenvielen en op zoek waren naar uw vader. Uw vader dwong u en uw broer mee te gaan vechten met de Taliban. Uw broer weigerde maar u werd verplicht mee te gaan met uw vader naar de bergen rond uw dorp van waaruit de Taliban opereerden. U bleef een maand lang bij de Taliban en moest onder andere op uitkijk staan wanneer Amerikaanse tanks werden opgeblazen. Toen uw vader u verplichtte een bomvest aan te doen, vluchtte u uiteindelijk weg. U keerde terug naar Shokhi waar u één nacht bij een vriend doorbracht. Uw moeder stuurde u vervolgens naar uw nonkel die uw vertrek regelde. U bent in maart 2011 vertrokken uit Afghanistan en vroeg op 25 mei 2011 asiel aan in België.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Ten eerste hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw vader effectief lid is van de Taliban. Zo kon u vooreerst niet verduidelijken wat de positie is van uw vader binnen de Taliban (CGVS 1, p.21). U wist wel dat hij met een groep van 5 of 6 mensen was, maar kon van geen enkele van zijn collega's de naam geven (CGVS 1, p.21). Tevens verklaarde u dat uw vader en zijn collega's geen commandant hadden en van niemand bevelen kregen (CGVS 1, p.21), hetgeen echter weinig aannemelijk is. Verder legde u hoogst incoherente verklaringen af over de periode waarin uw vader actief was binnen de Taliban. Zo stelde u aanvankelijk dat uw vader zeven maanden voor de Taliban werkte (CGVS 1, p.18), om vervolgens te verklaren dat hij sinds 2,5 jaar met hen samenwerkte en hen 's nachts vervoegde (CGVS 1, p.20). Nogmaals gevraagd sinds wanneer uw vader voor de Taliban werkte, antwoordde u dan weer dit eigenlijk niet te weten maar dat hij sinds zeven maanden gezocht werd door de autoriteiten. Hij zou wel al lang met de Taliban samengewerkt hebben maar jullie niets gezegd hebben (CGVS 1, p.20), hetgeen echter geen afdoende verklaring is voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. In dit verband dient bovendien opgemerkt te worden dat het weinig geloofwaardig is dat uw vader reeds lange tijd meevocht met de Taliban maar dat niemand van uw gezin dat zou hebben geweten (CGVS 2, p.9). Wanneer u werd gevraagd of jullie zich geen vragen stelden bij het feit dat uw vader – naar eigen zeggen – 's nachts bijna altijd wegging (CGVS 2, p.12), antwoordde u dat uw zus klein was en uw moeder oud (CGVS 2, p.12), wat allerm minst een overtuigende uitleg is. Voorts legde u incoherente en ontwijkende verklaringen af over de manier waarop en wanneer u te weten bent gekomen dat uw vader lid is van de Taliban. Gevraagd hoe uw vader werd ontmaskerd, antwoordde u dat de mensen daar gewoon heel lang geleden zijn achter gekomen (CGVS 2, p.10-11). Gevraagd wanneer u het te weten bent gekomen, antwoordde u dat u en uw gezin het wisten toen hij ontmaskerd werd (CGVS 2, p.11). Gevraagd hoe u het concreet bent te weten gekomen, stelde u dat uw vader veel wegging en dat er veel spionnen zijn in het dorp (CGVS 2, p.11). De vraag nog eens herhalend, zei u dat u en uw gezin dat gewoon wisten en dat uw vader bommen maakte (CGVS 2, p.12), wat in strijd is met uw beweringen lange tijd niet te hebben geweten dat uw vader een Taliban strijder is. Vervolgens verklaarde u echter dat jullie pas op de hoogte waren van uw vader zijn activiteiten voor de Taliban nadat de Amerikanen waren binnengevallen in jullie woning (CGVS 2, p.11-12). De vaststelling dat u dergelijke tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde over een essentieel aspect van uw asielrelaas, maken dat het CGVS zich ernstige vragen stelt bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het is bovendien evenmin geloofwaardig dat uw vader u al die tijd dat hij met de Taliban vocht, niet zou hebben verteld dat hij lid was van de Taliban - naar eigen zeggen omdat u te jong was en omdat vaders hun zonen in Afghanistan niet vertrouwen (CGVS 1, p.20; 22 en CGVS 2, p.11) - en dat hij zelfs helemaal niets zei over de overtuigingen van de Taliban in het algemeen (CGVS 2, p.12), maar dat hij u plotseling wél zou rekruteren zonder enige vorm van voorbereiding. Verder dient er opgemerkt te worden dat u verklaarde helemaal geen training te hebben gekregen van de Taliban (CGVS 2, p.17). Dat de Taliban u – die geen enkele ervaring heeft met vechten – op missie zou sturen zonder enige voorbereiding, is hoogst bedenkelijk. Eveneens bedenkelijk is dat niemand van uw groep u bevelen zou hebben gegeven en dat u mocht doen wat u wou (CGVS 2, p.17). Bovendien dient opgemerkt te worden dat u geen enkele naam kon geven van andere leden van uw groep, hoewel u nochtans een maand lang met hen zou hebben samengeleefd (CGVS 2, p.17). U legde tot slot nog tegenstrijdige verklaringen af over de operatie waarbij u op de uitkijk zou hebben moeten staan terwijl de Taliban vier Amerikaanse tanks opblies. Aanvankelijk stelde u immers dat er in zeven maanden tijd vier

tanks werden opgeblazen (CGVS 1, p.11; 17-18 en CGVS 2, p.11), waarna u verklaarde dat die vier tanks op hetzelfde ogenblik werden opgeblazen (CGVS 2, p.18).

Wat betreft uw ontsnapping uit het kamp van de Taliban, dienen eveneens een aantal ernstige bedenkingen gemaakt te worden. Toen u stelde dat u door de andere leden van de Taliban vrij werd gelaten te doen wat u wilde doen (CGVS 2, p.17), werd u gevraagd waarom u niet onmiddellijk na uw rekrutering bent gevlucht (CGVS 2, p.17). U repliceerde dat u dat niet kon doen omdat er overal bergen zijn en u niet wist waarheen u moest vluchten (CGVS 2, p.17). U verklaarde hiervóór evenwel dat de bergen dicht bij uw dorp lagen (CGVS 2, p.17). U hiermee confronterend, antwoordde u opnieuw dat er overal bergen zijn en dat je toch moet weten waarheen te vluchten voor je ook effectief weggaat (CGVS 2, p.17). U erop wijzend dat u na een maand toch bent gevlucht, repliceerde u wederom dat je eerst uw bestemming moet kennen (CGVS 2, p.17). Deze verklaringen zijn echter niet overtuigend daar u stelde dat u op een bepaald moment uiteindelijk wel bent kunnen vluchten zonder deze vlucht te hebben voorbereid (CGVS 2, p.19). Dat u bijgevolg tegen uw wil moest meevechten met de Taliban (CGVS 2, p.18) maar u – hoewel u daar de kans toe had – niet meteen bent gevlucht, roept in casu dan ook verder ernstige vragen op bij uw asielrelaas.

U legde voorts ook tegenstrijdige verklaringen af over de inval van de Amerikanen bij u thuis in hun zoektocht naar uw vader. Zo verklaarde u dat u en uw broer niet meer thuis woonden toen de Amerikanen uw woning waren binnengevallen en dat u en uw broer steeds werden meegenomen door uw vader (CGVS 2, p.14). Volgens eerdere verklaringen hadden de Amerikanen u echter ondervraagd over de activiteiten van uw vader voor de Taliban nadat ze uw woning waren binnengevallen (CGVS 2, p.9-10), wat aldus in strijd is met uw verklaring niet in uw woning geweest te zijn toen de Amerikanen uw vader kwamen zoeken.

Tot slot zijn ook uw verklaringen omtrent de rekrutering van uw broer allerm minst eenduidig. Zoals hierboven wordt aangegeven, stelde u aanvankelijk dat u en uw broer steeds meegenomen werden door uw vader. Vervolgens stelde u echter dat uw broer soms wel meeging met uw vader en soms niet (CGVS 2, p.14). Nadien stelde u dan weer dat uw broer één keer is meegegaan, werd tegengehouden langs de weg en werd meegenomen door de Afghaanse autoriteiten (CGVS 2, p.15). Vervolgens stelde u dat hij niet meeging, dat hij zijn eigen vrienden had en tegen uw vader vocht (CGVS 2, p.15). Verder verklaarde u opnieuw dat hij één keer is meegegaan, dat hij had geweigerd en tegen uw vader vocht (CGVS 2, p.15), om vervolgens te stellen dat hij helemaal niet is meegegaan met uw vader (CGVS 2, p.15-16). Uw verklaring dat uw broer zou hebben geweigerd om zich te voegen bij de Taliban en zich later tegen uw vader zou hebben gekeerd (CGVS 2, p.15), is overigens moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat het voor u onmogelijk was te weigeren mee te gaan met uw vader (CGVS 2, p.15). U gaf hiervoor als uitleg dat uw broer sterk is (CGVS 2, p.15), wat bezwaarlijk als een overtuigende uitleg kan worden beschouwd. Tenslotte dient erop gewezen te worden dat wanneer u werd gevraagd waarom uw broer niet samen met u is gevlucht uit Afghanistan, u antwoordde dat hij dat niet wou en dat hij jihad wilde voeren (CGVS 2, p.20). Dat uw broer jihad zou willen voeren is evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat uw broer net had geweigerd zich aan te sluiten bij de Taliban toen hij daar de kans toe had (CGVS 2, p.15).

Gezien het geheel van tegenstrijdige, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen hebt u niet aannemelijk gemaakt gerekruteerd te zijn geweest door de Taliban en omwille daarvan uw land van herkomst te hebben verlaten (CGVS 2, p.20). Derhalve kan niet aangenomen worden dat u ter zake een gegronde vrees voor vervolgens bezit in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, meer bepaald in het district Mahmood Ragi, te worden beoordeeld.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de

provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kapisa een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan" dd. 27/08/2010 updated 14/10/2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

In het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa, waarvan u beweert afkomstig te zijn, worden slechts occasioneel incidenten gemeld. De situatie in dit district kan als relatief rustig worden omschreven. Door ANSO (Afghanistan NGO Safety Office) wordt de provincie beschouwd als een met 'lage onveiligheid'.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmood Raqi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een brief neer, opgesteld door de dorpsouderen, waarin wordt bevestigd dat uw vader lid is van de Taliban. Gezien bovenvermelde vaststellingen, kan er evenwel geen bewijskracht worden toegekend aan dit document. Een dergelijk document kan uw asielrelaas immers slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval bleek. Uw taskara, evenals de enveloppe waarin uw taskara en de brief werden opgestuurd, wijzigen evenmin de aard van bovenstaande motivering. Daar waar uw taskara aangeeft dat u 16 jaar oud was in 1390 (2011), dient er op gewezen te worden dat op basis van het in opdracht van de dienst Voogdij uitgevoerde medisch onderzoek door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) is besloten dat u op 1 juni 2011 een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimum leeftijd is, en u derhalve niet als minderjarige kan worden beschouwd (zie beslissing dienst Voogdij, administratief dossier). Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel vervalste Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat hij zich neerlegt bij de weigering van de vluchtelingenstatus omdat hij geen realistische kans ontwaart om de Raad ervan te overtuigen dit onderdeel van de beslissing van 5 april 2012 te herzien. Verzoeker verdedigt dit standpunt door, onder verwijzing naar een verslag van het Observatie- en oriëntatiecentrum te Steenokkerzeel en een evaluatieverslag van het OCMW-Veurne (stukken 4 en 5 bij het verzoekschrift), te duiden op zijn gebrekkige intellectuele capaciteiten om zijn relaas op een coherente manier te doen en om adequaat te antwoorden op de hem tijdens de interviews gestelde vragen. Voorts vraagt verzoeker om het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan een nieuw onderzoek te onderwerpen en de nood aan subsidiaire bescherming te beoordelen op basis van zijn bijzondere kwetsbaarheid, enerzijds als jongere, anderzijds als mentaal zwakker persoon.

2.2. In de mate verzoeker, onder verwijzing naar een verslag van het Observatie- en oriëntatiecentrum te Steenokkerzeel en een evaluatieverslag van het OCMW-Veurne, op zijn beperkte intellectuele capaciteiten duidt en besluit dat het vermogen tot het afleggen van coherente en overtuigende verklaringen serieus gehypothetheerd is in zijn hoofde, kan verzoeker niet overtuigen. Immers, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een eerste keer werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar de verklaring ter voorbereiding van zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal werd ingevuld op 4 augustus 2011 (stuk, 16), en twee keer uitgebreid werd gehoord op 27 februari 2012 en 28 maart 2012, in het bijzijn van zijn raadsman, waarbij verzoeker verklaringen aflegde over zijn identiteit, zijn afkomst (dorpen, districten, personen, NGO's en organisaties, buitenlandse troepen), zijn werk (landbouw), zijn reisweg (vrij gedetailleerd) en de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvluchtte, en op geen enkel moment werd door verzoeker, zijn raadsman of de interviewer een opmerking gemaakt over de wijze waarop verzoeker zijn verklaringen aflegde, niettegenstaande opgemerkt moet worden dat bepaalde vragen soms meerdere keren werden gesteld. Uit niets blijkt dat verzoeker de vragen niet begreep of niet in staat was om een afdoende coherent te antwoorden op de gestelde vragen. De Raad merkt hierbij nog op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweerde, uit onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij blijkt dat hij niet minderjarig is maar op 1 juni 2011 minstens 21,3 jaar is. Volgens verzoeker is hij analfabeet en afkomstig van het platteland, doch deze gegevens volstaan niet om te spreken van een bijzondere kwetsbaarheid als jongere en als mentaal zwakker persoon.

De Raad stelt derhalve vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waarin hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd niet weerlegt in zijn verzoekschrift en hiervoor geen aannemelijke verklaring heeft. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van verzoeker kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3. Zo verzoeker vraagt om de weigering van de subsidiaire bescherming te hervormen en te beoordelen op basis van zijn bijzondere kwetsbaarheid, enerzijds als jongere, anderzijds als mentaal zwakker persoon, verwijst de Raad naar de vorige paragraaf waaruit blijkt dat verzoeker wel in staat was om afdoende coherente verklaringen af te leggen, hij meerderjarig was toen hij zijn land van herkomst verliet, hij weliswaar ongeletterd is maar daaruit geen bijzondere kwetsbaarheid of mentaal zwakker persoon kan worden afgeleid.

2.4.1. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad wijst er vooreerst op dat er geen nood is aan bescherming als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. Derhalve dienen de regionale verschillen in de veiligheidssituatie in een land mee in aanmerking te worden genomen.

2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekers relaas, dat op geen enkele manier werd weerlegd, als ongeloofwaardig werd bestempeld zodat zijn argument dat hij op gespannen voet leeft met zijn mannelijke familieleden en derhalve niet kan terugvallen op zijn familie bij terugkeer naar zijn land en regio van herkomst, niet kan worden aangenomen. Daarenboven wordt zijn bewering dat hij een alleenstaande jongere is tegengesproken door zijn eigen verklaringen waaruit blijkt dat hij nog steeds geregeld contact heeft met zijn oom en moeder (gehoor CGVS van 27 februari 2012, p. 8 en gehoor 28 maart 2012, p. 8). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een mentaal zwakke persoon is en dient te worden herhaald dat zijn relaas ongeloofwaardig is, zodat ook zijn verwijzing naar de praktijk waarbij mentaal zwakke personen een risico lopen daar ze vaak worden ingezet om zelfmoordaanslagen te plegen, zoals blijkt uit de artikels toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 9 en 10), niet kan worden aangenomen.

2.4.3. Wat de veiligheidssituatie betreft stelt de Raad vast dat het CEDOCA rapport van 27 augustus 2010, met update 14 oktober 2011, steunt op een veelheid van objectieve en onafhankelijke bronnen waarbij in een eerste deel de "Algemene veiligheidssituatie in Afghanistan" wordt bekeken, en in een tweede deel meer specifiek de "Veiligheidssituatie in het centrum van Afghanistan (Parvwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamyān, Daykundi en Kabul)" onder de loep wordt genomen, waarbij in het onderdeel over de provincie Kapisa de verschillende districten worden doorgelicht (p. 25-28). Uit deze doorlichting van de provincie Kapisa blijkt dat het in het district 'Mahmud Rāqi' behoudens enige berm bommen rustig is, met een uitzondering op de regel, een zeer zwaar incident op 15 juni 2011 (p. 28). Verzoeker toont met zijn algemene beweringen niet aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit de informatie waarop hij steunt de verkeerde besluiten zou hebben getrokken voor wat betreft de veiligheidssituatie in het district 'Mahmud Rāqi', het district waar verzoeker vandaan komt.

Waar verzoeker betoogt dat het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbijgestreefd is aangezien het niet overeenstemt met de recente bevindingen van ANSO (stuk 6-7-8 bij het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat de verschillende documenten van ANSO over de veiligheidssituatie in Afghanistan betrekking hebben op de verschillende provincies doch daaruit geen conclusies kunnen worden gepuurd met betrekking tot de veiligheidssituatie in verzoekers district van herkomst, 'Mahmud Rāqi', niet tegenstaande niet kan betwist worden dat ook in de provincie Kapisa geweldsincidenten plaatsvinden. Derhalve tonen deze documenten niet aan dat de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbijgestreefd zijn.

Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet dienstig nu iedere asielaanvraag individueel wordt onderzocht en arresten geen precedentswaarde hebben.

2.5. Voor zover verzoeker zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar zijn relaas, door de commissaris-generaal werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas, en verzoeker geen elementen heeft aangevoerd die dit onderdeel van de bestreden beslissing ontkrachten. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS